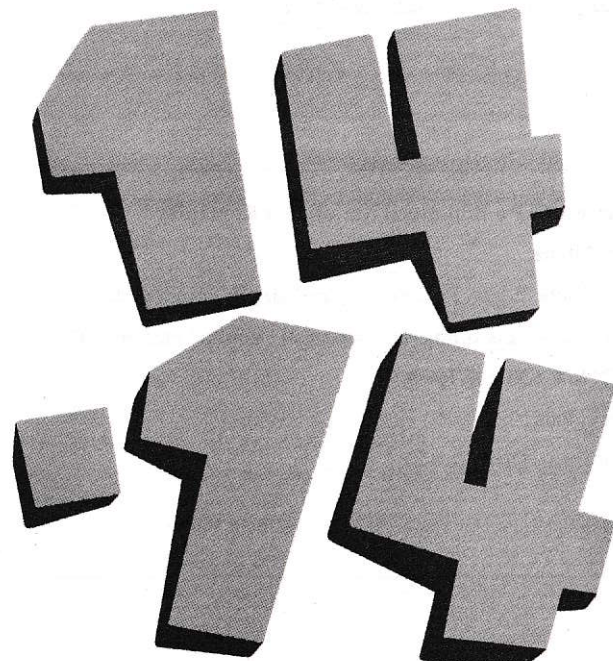

LBRIS

We know
books

Silène Edgar & Paul Beorn

Ediție bilingvă

Traducere din limba franceză
de Diana Morărașu

1er janvier 2014

Un cimetière, c'est l'endroit idéal pour un rendez-vous, non ? À cette heure, il n'y a pas un chat, personne ne viendra les déranger. Adrien met le bouquet de fleurs entre ses dents, grimpe par-dessus la grille comme il l'a déjà fait des centaines de fois et se retrouve de l'autre côté du mur. Il remonte la pente en frissonnant et ses baskets crissent dans la neige à chaque pas. Quel idiot ! Il aurait dû mettre ses bottes.

Les croix dépassent à peine du brouillard et il règne le silence des matins de jour férié. La plupart des sépultures tombent en ruine, mais pour Adrien, c'est le plus bel endroit du monde. Il sourit à la gravure en pierre d'une jolie dame, à moitié mangée de mousse, et adresse un petit coucou joyeux de la main aux dix soldats français qui reposent dans le carré militaire depuis près d'un siècle. Leurs noms, il les connaît tous par cœur.

Autrefois, avec Marion, c'était leur terrain de jeu préféré. Ils se cachaient parmi les tombes. Ils connaissaient chaque allée, chaque pierre fendue, chaque médaillon.

Ils se donnaient rendez-vous sous le feuillage du grand cyprès tous les mercredis après-midi. Parfois, ils jouaient aux zombies, parfois aux vampires – Marion adorait quand il la poursuivait en poussant de grands cris. Au milieu du cimetière, il y a une petite chapelle toute blanche. C'est là qu'un jour Adrien l'a demandée en mariage: elle a éclaté de rire et elle a dit « oui » en battant des mains.

Bon, d'accord, ils avaient cinq ans et demi à l'époque, et maintenant ils en ont treize. Mais elle ne peut pas l'avoir oublié, quand même !

1 ianuarie 2014

Un cimitir e locul ideal pentru o întâlnire, nu-i așa? La ora asta nu-i nici picior de câine, n-o să-i deranjeze nimeni. Adrien prinde buchetul de flori între dinți, sare grilajul cum a făcut-o de atâtea ori și gata, e de cealaltă parte a zidului. Urcă panta tremurând, cu bascheții scrâșnindu-i în zăpadă la fiecare pas. Ce prost! Ar fi trebuit să-și pună ghetele.

Vârfurile crucilor se ivesc din ceață, domnește liniștea din diminețile zilelor de sărbătoare: cele mai multe cavouri sunt în ruine, dar pentru Adrien e cel mai frumos loc din lume. Zâmbește gravurii în piatră a unei frumoase doamne, pe jumătate mâncate de mușchi, face un semn voios cu mâna celor zece soldați francezi care se odihnesc în careul militar de aproape un veac. Le cunoaște numele pe de rost.

Odinioară, era locul lor de joacă preferat, al lui și al lui Marion. Se ascundeau printre morminte. Cunoșteau fiecare alee, fiecare piatră crăpată, fiecare medalion.

Își dădeau întâlnire sub frunzișul chiparosului uriaș în toate după-amiezile de miercuri. Uneori se jucau de-a zombi, alteori o făceau pe vampirii – lui Marion îi plăcea la nebunie când o urmărea urlând. În mijlocul cimitirului e o capelă micuță, albă. Cândva, acolo a cerut-o Adrien în căsătorie. Ea a izbucnit în râs, a bătut din palme și a spus „Da“.

Bun, de acord, aveau cinci ani și jumătate la vremea aceea, acum au treisprezece. Dar ea nu avea cum să-l fi uitat, totuși!

Aujourd'hui, c'est le premier janvier de cette année toute neuve, 2014. C'est le moment de toutes les bonnes résolutions. S'il ne se décide pas un jour comme celui-là, alors son cas est vraiment désespéré. En tout cas, c'est ce que dit Éloïse, sa petite sœur. Ça fait des semaines qu'elle lui répète de se jeter à l'eau: «Si tu l'aimes, pourquoi tu ne le lui dis pas?»

Bien sûr, à six ans, ça paraît évident. Quand elle en aura treize, elle aussi, elle verra bien que les choses deviennent beaucoup plus compliquées, en grandissant.

Pour la millième fois, il compte et recompte ses chances, tous ces petits indices qu'il collectionne comme des trésors depuis des mois et qu'il se répète le soir avant de s'endormir.

Premièrement, elle a toujours admiré les garçons qui étaient bons en classe, or Adrien a de bonnes notes. Deuxièmement, l'année dernière, elle a dansé tout contre lui et elle a dit que si tous les garçons étaient comme lui, le monde serait meilleur. Troisièmement, samedi dernier au cinéma, elle lui a pris la main pendant le film. C'est ce geste-là, surtout, qui lui a donné le courage de faire sa déclaration aujourd'hui.

Il regarde sa montre: neuf heures et demie, il a une demi-heure d'avance. C'est horrible d'attendre. Pour ne pas mourir d'impatience, il fait le tour de ses tombes préférées. La ville de Laon est pauvre et son cimetière ne vaut guère mieux. Il est presque à l'abandon et les morts ne voient pas souvent du monde, surtout sous le rempart, dans la grande pente. Là, c'est presque un champ de caillasses, ça ne ressemble même plus à des tombes. À cet endroit, il y a souvent de petits glissements de terrain qui bousculent les pierres tombales. Avec la neige et le brouillard, c'est dangereux de s'y aventurer, mais Adrien pourrait s'y promener les yeux fermés.

Il laisse vagabonder ses pensées, puis son regard se pose sur son

Astăzi este prima zi de ianuarie a acestui an nou-nouț, 2014. Este ziua tuturor rezoluțiilor bune. Dacă nu se hotărăște într-o astfel de zi, atunci chiar că e un caz pierdut. Sau cel puțin așa spune sora lui mai mică, Eloïse. De săptămâni întregi îl bate la cap să se arunce în apă: „Dacă o iubești, de ce nu-i spui?”

Sigur, la șase ani pare ceva de la sine înțeles. Dar, când o să aibă treisprezece, o să vadă și ea că lucrurile devin tot mai complicate pe măsură ce crești.

Își analizează șansele pentru a suta mia oară, toate aceste mici indicii pe care le colecționează de luni de zile ca pe niște comori și le enumeră în gând înainte de a adormi.

În primul rând, ea a admirat mereu băieții care erau buni la școală, or Adrien are note bune. În al doilea rând, anul trecut a dansat lipită de el și i-a spus că, dacă toți băieții ar fi ca el, lumea ar fi un loc mai bun. În al treilea rând, sâmbăta trecută, la cinematograful, l-a luat de mână în timpul filmului. Acest gest, mai ales, i-a dat curajul de a-și face declarația de astăzi.

Se uită la ceas: nouă și jumătate, ajunsese cu o jumătate de oră mai devreme. Așteptarea e groaznică. Ca să nu moară de nerăbdare, face turul mormintelor preferate. Laon e un oraș sărac și nici cimitirul lui nu o duce mai bine. E aproape abandonat, iar morții nu primesc prea des vizite, mai ales cei de sub parapet, de pe panta abruptă. Acolo e aproape un câmp de pietre, nu mai seamănă deloc a morminte. În locul acela au loc adesea mici alunecări de teren care deplasează pietrele funerare. E periculos să te aventurezi acolo, mai ales pe zăpadă și ceață, dar Adrien se putea plimba prin zonă și cu ochii închiși.

Își lasă gândurile să zburde, apoi privirea i se lipește de

bouquet et, tout à coup, il s'affole: *Les fleurs, est-ce que c'est ringard?* Il colle son nez dessus, mais elles ne sentent rien. Il a eu du mal à en trouver en plein hiver, c'est un mélange de chrysanthèmes blancs et de fleurs de coton. Elles lui paraissaient magnifiques dans le vase du salon mais, maintenant qu'il les tient à la main, toutes gelées, il se demande s'il a bien fait de les apporter.

Marion adorait les fleurs quand elle était petite. Le problème, c'est qu'elle a changé. Tous ses amis ont changé: ils ont des boutons, ils fument et ils passent leur temps sur Internet. D'ailleurs, Adrien non plus n'est plus le même. Autrefois, les choses étaient simples, c'était l'enfance, Marion était son amie pour la vie et ça lui suffisait. Maintenant, il a soif de baisers secrets. Il a envie de la serrer dans ses bras, de lui tenir la main et de faire sortir tous ces mots d'amour qui fleurissent en lui.

Dix heures moins le quart. Non, ce n'est toujours pas l'heure.

Vers dix heures moins cinq, il se met à dévaler la pente jusqu'au grand cyprès du rendez-vous. Ce serait trop bête d'arriver en retard maintenant. Il est à bout de souffle. Zut, les fleurs n'ont pas apprécié la course, il y en a une dont la tige s'est cassée.

Il se tient debout devant la pierre tombale sous le grand cyprès. Celle-là est la préférée d'Adrien. Il y a tant de souvenirs ici.

Quelqu'un a gravé deux petites silhouettes dans la pierre grise à cet endroit. Adrien s'est toujours demandé qui l'avait fait, mais il aime ces deux personnages; on dirait un père et son fils qui se tiennent par la main. Enfant, Adrien rêvait que c'était lui avec son père. Avec son carnet à dessin, il a essayé cent fois de le reproduire. Quand Adrien a du chagrin, il dessine, c'est son secret à lui.

Il consulte encore sa montre: 10 heures! Ça y est, elle va arriver.

Alors, une horrible pensée le traverse: oh non! il ne s'est pas lavé

buchetul de flori și îl apucă brusc spaima: „Aoleu, florile, oare nu e prea demodat?”. Lipește nasul de ele, dar nu au niciun miros. Le-a găsit destul de greu acum, în toiul iernii, buchetul era o combinație de crizanteme albe și flori de bumbac. În vaza din salon i s-au părut magnifice, dar, acum că le ține în mână, înghețate, se întreabă dacă făcuse bine aducându-le.

Lui Marion îi plăceau la nebulie florile când era mică. Problema e că s-a schimbat. Toți prietenii lui s-au schimbat; au coșuri, fumează, pierd vremea pe internet. De altminteri, nici Adrien nu mai este același. Odinioară, în copilărie, lucrurile erau mult mai simple. Marion era prietena lui pe viață și asta era suficient pentru el. Acum, tânjește după sărutări secrete. Vrea să o strângă în brațe, să o țină de mână și să scoată la lumină toate cuvintele de iubire care înfloresc în el.

Zece fără un sfert. Nu, încă nu era ora.

Spre zece fără cinci, începe să coboare panta până la chiparosul mare, punctul lor de întâlnire. Ar fi fost chiar culmea să întârzie. Abia mai răsuflă. Fir-ar, florile nu au apreciat cursa, uneia i s-a rupt codița.

Stă în picioare în fața pietrei funerare de sub chiparos. Preferata lui Adrien. Are atâtea amintiri aici.

Cineva a scrijelit două siluete mici în piatra cenușie, exact în colțul acela. Adrien s-a întrebat mereu cine a făcut asta, dar îi plăceau cele două personaje; puteai să juri că erau un tată și fiul lui, ținându-se de mână. A încercat de o sută de ori să le reproducă în carnetul lui cu desene. Când Adrien are o durere, desenează, asta e secretul lui.

Se uită din nou la ceas: ora zece! Gata, trebuia să ajungă.

Brusc i-a trecut prin minte un gând oribil: Vai, nu! Nu s-a spălat

les dents! Elle ne va jamais vouloir l'embrasser! Il souffle dans son gant pour essayer de sentir sa propre haleine.

Il sursaute quand son téléphone vibre dans sa poche. Ce n'est pas un iPhone, juste le portable premier prix du catalogue. Avec ses gants, il a du mal à le sortir.

Désolée, mon Adrien, je ne peux pas venir.

C'est elle. De toute façon, Adrien ne connaît personne d'autre au monde qui écrive des textos sans fautes d'orthographe. Qu'est-ce qui se passe? Elle est malade? Marion n'a jamais raté un seul rendez-vous avec lui.

Nouvelle vibration, nouveau texto.

Il m'arrive un truc incroyable!!!!!!

Son cœur fait un bond dans sa poitrine. Il a un très mauvais pressentiment en voyant ces six points d'exclamation.

Troisième texto:

À la fête du Premier de l'an chez Franck, il m'a embrasséééé! Tu le crois ça? Je l'aime, il est trop beau! Je te raconterai tout, mon Ady.

Bisous et bonne année!

Des petites étoiles dansent dans son champ de vision, la tête lui tourne, une grosse boule se forme au fond de sa gorge. Tout à coup, il se sent les jambes coupées et il se retrouve assis sur la pierre tombale sans savoir comment. Sur l'écran de son téléphone, au creux de sa main, les mots dansent devant ses yeux.

Franck?

Il ne connaît qu'un seul Franck, il a au moins quinze ans, il est en troisième: un grand blond avec une longue mèche sur le devant et des yeux bleus. C'est le genre de garçon qu'on écoute quand il parle. Et quand il lance une blague, tout le monde rit même si ce n'est pas drôle. Le genre de garçon qui marche au milieu du trottoir en faisant de grands gestes, qui est invité à toutes les fêtes, qui parle fort et qui

pe dinți! Nu va accepta niciodată să-l sărute! Suflă în mănușă, încercând să-și simtă halena.

Tresare puternic când telefonul vibrează în buzunar. Nu era un iPhone, ci un telefon mobil la preț redus. Nu prea reușește să-l scoată cu mânușile pe mâini.

Îmi pare rău, Adrien, nu pot veni.

Ea era. Oricum, Adrien nu cunoștea pe nimeni altcineva care să scrie mesaje fără greșeli de ortografie. Ce s-a întâmplat oare? E bolnavă? Marion nu a lipsit niciodată la întâlnirile cu el.

Altă vibrație, alt mesaj.

Mi s-a întâmplat ceva incredibil!!!!!!

Inima îi sare din piept. Când vede cele șase semne de exclamație, are o presimțire neagră.

Al treilea mesaj:

La petrecerea de 1 ianuarie de la Franck, m-a sărutaaaaa! Îți vine să crezi? Îl iubesc, e așa de frumos! Am să-ți povestesc totul, Ady. Pupici și la mulți ani!

În fața lui încep să plutească stele verzi, capul îi vâjâie, în gât i se pune un nod enorm. Dintr-odată, simte cum i se înmoaie picioarele și se trezește așezat pe piatra funerară, fără a-și da seama cum a ajuns acolo. Pe ecranul telefonului, din căușul palmei, cuvintele îi dansează prin fața ochilor.

Franck?

Nu cunoaște decât un singur Franck, are pe puțin cinci-sprezece ani, este într-a VIII-a: un blond înalt, cu o șuviță lungă care-i cade peste ochii albaștri. Este genul acela de băiat pe care lumea îl ascultă când vorbește. Iar când glumește, toată lumea râde, chiar dacă nu e de răs. Genul de băiat care merge pe mijlocul trotuarului, gesticulând ostentativ, care este invitat la toate petrecerile, care vorbește tare și care

s'habille avec des vêtements de marque. Le genre de garçon qu'Adrien ne sera jamais. Quinze ans! Comment il peut lutter, lui, du haut de ses treize ans?

Les troisièmes, ils ne pourraient pas sortir avec des filles de troisième, hein? C'est trop leur demander?

Il a du mal à appuyer sur les touches même sans ses gants. Il ne sait pas si c'est à cause du froid, mais ses doigts tremblent.

C'est super, écrit-il. J'ai hâte que tu me ra-con-tes.

De grosses larmes naissent au coin de ses paupières et roulent lentement sur ses joues, chaudes, rondes, idiotes.

— Qu'est-ce qu'elle lui trouve à ce Franck? crie-t-il dans le cimetière désert. Il ne sait même pas danser! Il a redoublé sa troisième, il est nul en classe!

Les tombes et les croix silencieuses semblent l'écouter gentiment.

— Il va lui tourner la tête et puis il va lui briser le cœur! Qu'est-ce qu'elles ont toutes à aimer des machos et des types qui se la jouent?

Adrien n'y comprend rien.

— Ça sert à quoi d'être bon en classe? Les filles, elles s'en fichent complètement.

Il renifle et prend à témoin la pierre tombale.

— Est-ce que tu avais une petite amie, toi? demande-t-il au mort enterré là. Tu crois que j'ai une chance avec Marion? Tu aurais peut-être des trucs à m'apprendre. J'aurais vraiment besoin que quelqu'un m'aide et me dise comment il faut faire.

Il se lève, jette les fleurs par terre et redescend l'allée jusqu'à la grille, que le gardien vient d'ouvrir. Il remarque à peine la vieille dame qu'il croise en sortant. Une très vieille femme appuyée sur une canne, voûtée, tassée, au visage strié de rides, qui le regarde passer avec des yeux perçants. Elle s'avance à petits pas jusqu'à la tombe du grand cyprès, ramasse les fleurs à terre et pousse un soupir satisfait.

Adrien a demandé de l'aide. Il en recevra.

se îmbracă în haine de firmă. Genul de băiat cum Adrien nu va fi niciodată. Cincisprezece ani! Cum ar putea lupta cu el de la nivelul celor treisprezece ani ai lui?

Dar ce, băieții de-a VIII-a nu puteau ieși cu fetele de-a VIII-a? Era prea mult să le ceri asta?

Îi e greu să atingă tastele chiar și fără mânuși. Nu știe dacă e din cauza frigului, dar îi tremură degetele.

Super, scrie el. Abia aștept să-mi po-ves-tești.

Lacrimi mari înfloresc sub pleoape, se preling pe obraji calde, rotunde, idioate.

— Ce-o fi găsit la Franck ăla? urlă el în cimitirul pustiu. Nici măcar nu știe să danseze! Și a repetat clasa a VIII-a, e o nulitate la învățătură!

Mormintele și crucile tăcute păreau a-l asculta cu blândețe.

— O să-i sucească mințile și apoi o să-i frângă inima! Ce-or avea toate, de le plac doar tipii stil macho, care le joacă pe degete?

Era peste puterea de înțelegere a lui Adrien.

— Ce sens are să fii bun la școală? Fetelor oricum nu le pasă.

Își trage nasul și-și ia piatra funerară drept martor.

— Tu ai avut vreo iubită? îl întrebă el pe cel îngropat acolo. Crezi că am vreo șansă cu Marion? Poate că m-ai fi putut învăța șmecherii. Tare aș avea nevoie de cineva care să mă ajute și să îmi spună ce să fac.

Se ridică, aruncă florile în zăpadă și o ia în jos pe alee până la grilajul pe care paznicul tocmai îl descuia. Abia dacă o remarcă pe doamna în vârstă cu care se intersectează în drum spre ieșire. O femeie foarte bătrână, sprijinită în baston, cocârjată, pipernicită, cu fața ridată, care îi aruncă o privire pătrunzătoare când trece pe lângă el. Înaintează cu pași mici până la mormântul de sub chiparos, ridică florile de pe jos și suspină mulțumită.

Adrien ceruse ajutor. Îl va primi.